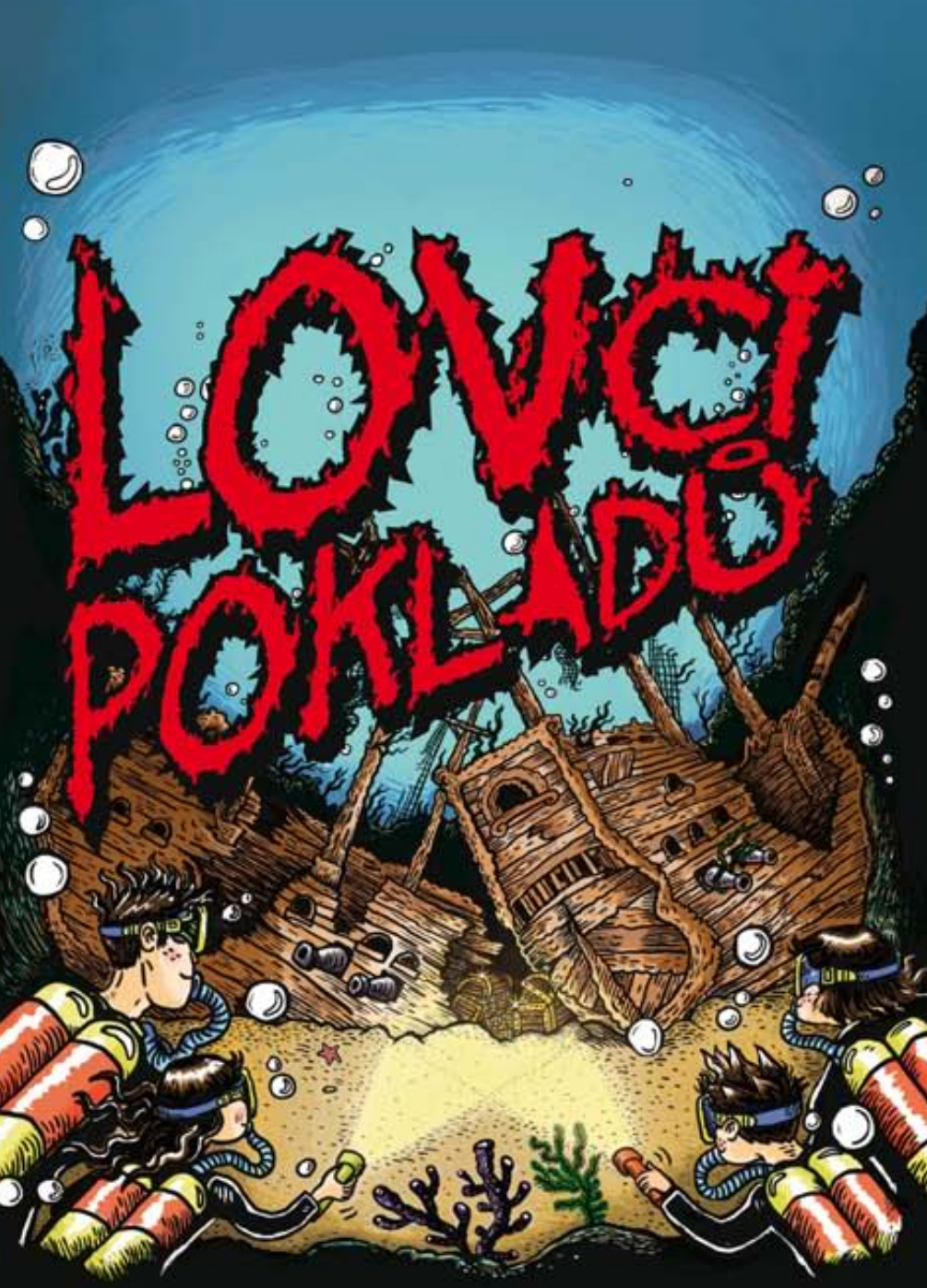

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

ALBATROS

LOVCI POKLADŮ

VŽUM
HEJ! TADY JSME JE NÁS CELÝ HEJNO! ZPOMALTE!

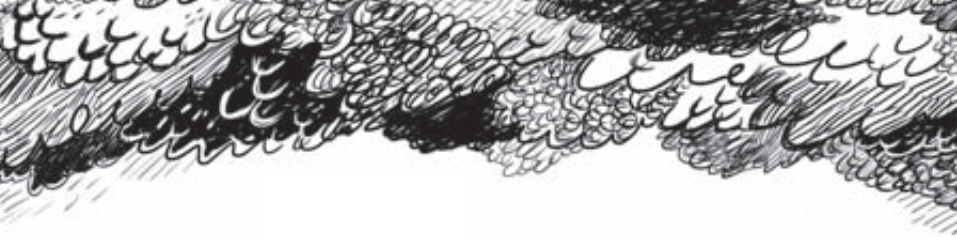

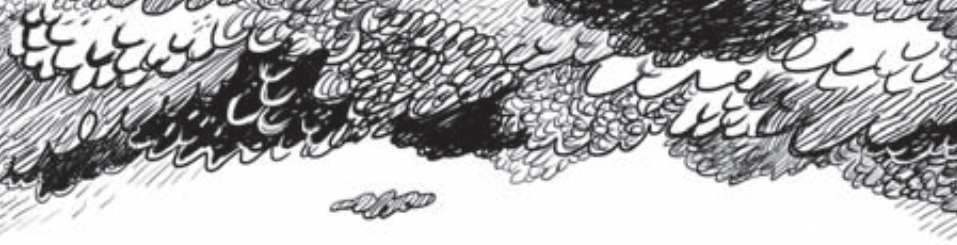

JAMES PATTERSON

CHRIS GRABENSTEIN
A MARK SHULMAN

Ilustrace JULIANA NEUFELDOVÁ

LOVCI POKLADŮ

ALBATROS

Copyright © 2013 by James Patterson
Illustrations by Juliana Neufeld, 2013
Jacket art©2013 Hachette Book Group, Inc.
Translation © Milan Žáček, 2015
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company,
New York, USA
All rights reserved

Jména osob, jejich charaktery, místo i události jsou smyšlené,
jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať mrtvými nebo žijícími, je pouze náhodná.

ISBN 978-80-00-03861-2

Owenu Ellingtonu Pietschovi
– J. P.

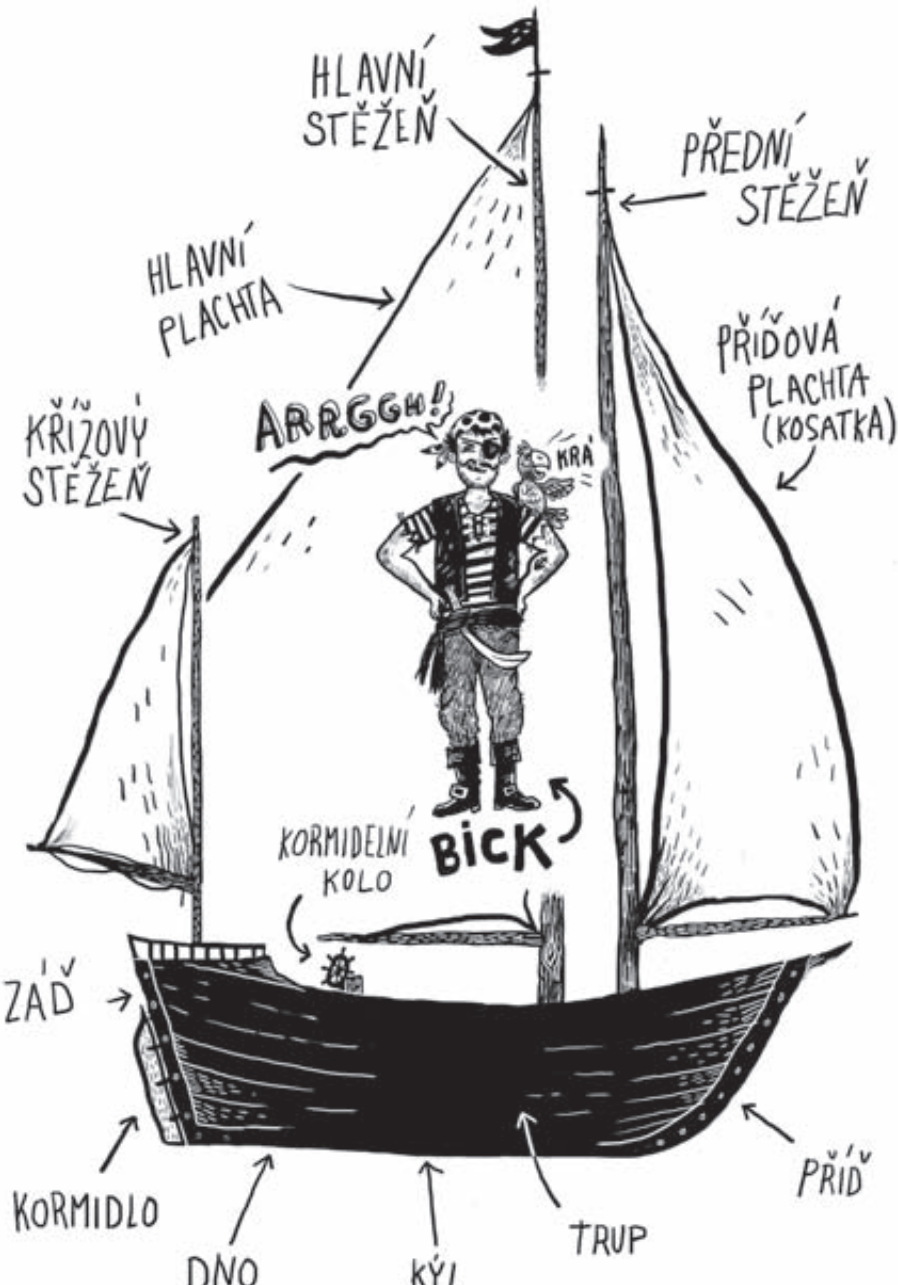
HLAVNÍ STĚŽEŇ
PŘEDNÍ STĚŽEŇ
HLAVNÍ PLACHTA
PŘÍĎOVÁ PLACHTA (KOSATKA)
KŘÍŽOVÝ STĚŽEŇ
ARRGGH!
KRÁ
KORMIDELNÍ KOLO
BICK
ZÁĎ
KORMIDLO
DNO
KÝL
TRUP
PŘÍĎ

RYCHLÝ VZKAZ OD BICKA KIDDA

Jen abyste věděli, tenhle příběh vám budu vyprávět já, zatímco Beck, moje sestra dvojče (která má ukrutný talent a měla by chodit na uměleckou školu nebo vystavovat svá díla v muzeích nebo kdovíkde), ho bude ilustrovat.

Třeba tímhle obrázkem vlevo.

Říkám vám to takhle ze začátku, protože i když jsme dvojčata, Beck a já nevidíme vždycky všechno úplně stejnýma očima. Já třeba nevypadám tak, jak mě nakreslila. Je mi dvanáct. Nemám ani knírek, ani klapku na oku. Takže nevěřte všemu, co vidíte.

Dobře. Beck říká, abych vás upozornil, že nemáte věřit ani všemu, co vám řeknu já. Prostě tak. Můžeme se pustit do vyprávění? Výborně.

Pevně se držte.

Bude to docela drsná jízda.

A mokrá. Hodně, hodně mokrá.

PROLOG

ZTRACENI NA MOŘI

1

Dovolte, abych vám povyprávěl o tom, kdy jsem naposledy viděl svého tátu.

Byli jsme na palubě a skasávali plachty, abychom přestáli blížící se dokonalou bouři.

A dokonalá byla, pokud jste v té bouři byli vy sami. Jinak jste ji ale museli vnímat, když jste byli v situaci, kdy jste při ní létali po palubě jako mokré ponožky v pračce.

Právě jsme skasali a uvázali poslední plachty, abychom mohli pokračovat s holými stěžni.

„Odvaž kormidlo!“ štěkl táta na mého staršího bratra Trdla Tommyho. „Naveď loď do závětří a zablokuj ho!“

DOKONALÁ BOUŘE!
ZTRACENÁ
NEDOKONALÝ Starší bratr

„Jdu na to!“

Tommy trhl kormidelním kolem a namířil příď po větru. Propletl dřevěnými loukotěmi pružné lano, aby nás udržel v potřebném směru.

„A teď dolů, hoši. Utěsněte jícny. Pomozte sestrám s čerpadly.“

Tommy se chytal všeho, co měl po ruce, aby nespadl, a šinul se do kajuty v podpalubí.

V tu chvíli se přes pravou stranu lodi přehnala gigantická vlna a podrazila mi nohy. Klouzal jsem po mokré palubě jako puk na ledě. Málem bych slétl přes palubu do moře, kdyby táta nenatáhl ruku a nezachytil mě půl vteřiny předtím, než jsem se měl stát potravou pro žraloky.

„Je nejvyšší čas zalézt do lodi, Bicku!“ křičel táta v běsnící bouři s tváří nastavenou ostrým přívalům deště.

„Ne!“ odpověděl jsem také křikem. „Chci tady zůstat a pomoct ti.“

„Víc mi pomůžeš, když zůstaneš naživu a nedovolíš, aby šla *Ztracená* ke dnu. Pospěš si! Zalez dolů.“

„A-a-ale—“

„Běž!“

Jemně mě postrčil, aby mě popohnal po nakloněné palubě do bezpečí. Když jsem doklouzal k vchodu do podpalubí, popadl jsem držadlo, zhoupl se a proskočil jícnem. Tommy už zamířil do strojovny, aby pomohl s čerpadly.

Najednou nám do pravoboku jako obrovský perlík udeřila masa slané vody a divoce stočila loď doleva. Uslyšel jsem praskot dřeva. Naklonili jsme se tak divoce, že jsem spadl na stěnu a levobokem jsme plácli do rozbouřeného moře.

Měli jsme se převrátit. Poznal jsem to.

Ale *Ztracená* se dokázala narovnat a dál sebou házela a vzpínala se jako rozzuřená, na pláž vržená velryba.

Našel jsem podlahu a zavřel průlez do podpalubí. Musel jsem se k němu přitisknout celým tělem. Vlny drsně dotíraly na dřevo. Nebylo pochyb, že voda by byla moc ráda, kdybych ji vpustil dovnitř.

To se ale nemělo stát. Určitě ne, když jsem byl já na hlídce.

Přetáhl jsem na dveřích závoru, abych je ještě důkladněji znehybnil.

Samozřejmě jsem je chtěl znovu otevřít, jen co táta dodělá to, co ještě bylo třeba udělat na palubě, a zamíří na záď do kajuty. Ale v dané chvíli jsem musel zabránit tomu, aby *Ztracená* nabírala další a další vodu.

Pokud to bylo vůbec možné.

Moře nepřestávalo běsnit. *Ztracená* se dál zmítala. Bouře prskala mořskou vodu všemi štěrbinami a mezírkami, které dokázala najít.

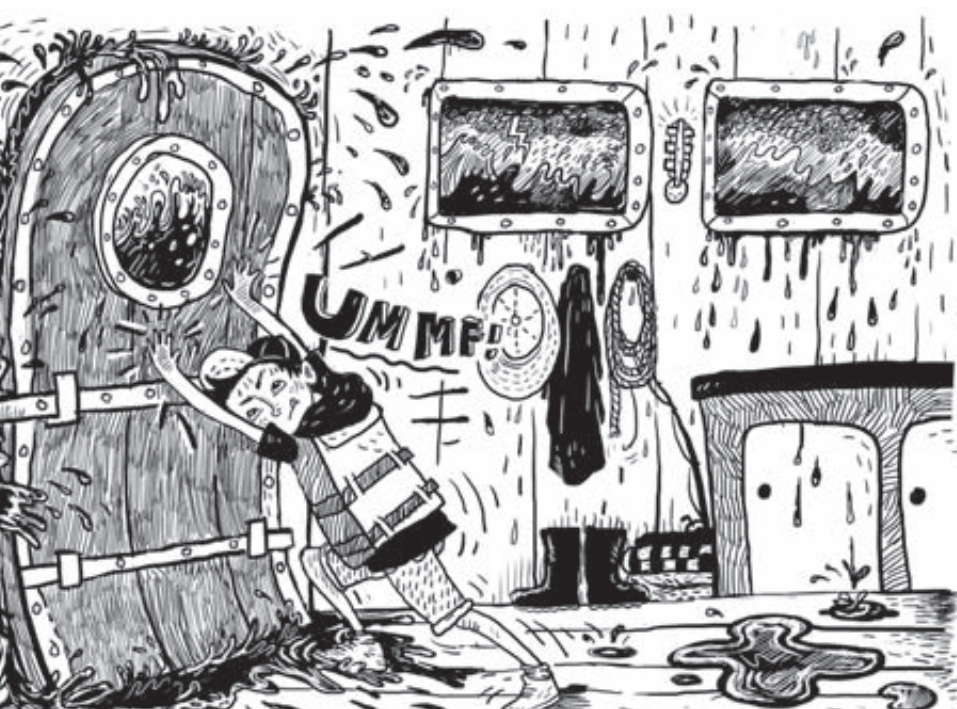

A já? Já jsem začínal panikařit. Protože jsem propadal zdrcujícímu pocitu (voda nás opravdu drtila!), že to může být náš konec.

Měl jsem se utopit v moři.

Není dvanáct let na smrt příliš nízký věk?

Karibské moře si to zjevně nemyslelo.

2

Čekal jsem a čekal, ale táta se na záď k průchodu do podpalubních prostor nedostal.

Předními okny jsem sledoval, jak se nám vlny tříští na houpající se přídi. Sledoval jsem, jak ještě víc tmavne obloha. Viděl jsem, jak se utrhl provaz se záchranným kruhem a odletěl z lodi jako házecí talíř ve tvaru donutu.

Ale tátu jsem nikde neviděl.

Najednou jsem si uvědomil, že mám ponožky promáčené mořskou vodou, která se už přelévala po podlaze. A to jsem byl na hlavní palubě.

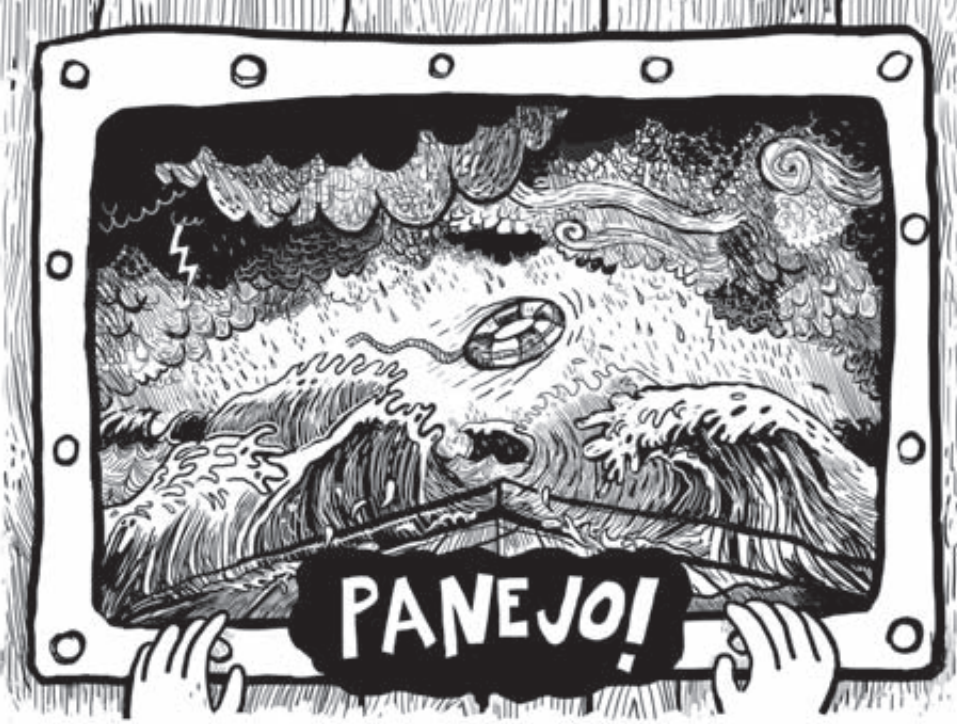

„Beck?“ zavolal jsem. „Tommy? Střelo?“

Všichni moji sourozenci byli dole v kajutách a technickém zázemí, kde byla voda bezpochyby ještě hlubší.

Byli tam dole uvězněni!

Co nejrychleji jsem seběhl po čtyřech strmých schodech k místnostem v lodním trupu. Voda mi sahala po kotníky, potom po kolena, potom po stehna a nakonec po pás. Zkoušeli jste někdy

proběhnout mělčím koncem bazénu? S tímhle jsem se teď musel popasovat. A do toho jsem musel najít svoji rodinu.

Tedy to, co z ní zbylo.

Plahočil jsem se od jedněch dveří ke druhým a horečnatě jsem pátral po svých sourozencích.

Nebyli ve strojovně, kuchyňce ani v kajutě rodičů. Věděl jsem, že nemůžou být v Komnatě, protože její masivní ocelové dveře byly pevně

uzamčené a nikdo z nás do ní za žádnou cenu nesměl.

Brodil jsem se kupředu, zatímco se loď neustále houpala a kývala ze strany na stranu. Ve skříňkách bouchalo všechno, co nebylo přibité. Slyšel jsem, jak konzervy narážejí do plastových talířů, které srážely cinkající hrnky na kávu.

Oběma pěstmi jsem začal třískat do stěn v úzké chodbičce. Voda mi už dosahovala k hrudi.

„Hej, bando? Tommy, Beck, Střelo! Kde jste?"

Žádná odpověď.

Bratr a sestry mě samozřejmě nejspíš nemohli slyšet, protože tropická bouře za stěnami ječela ještě hlasitěji než já.

Najednou se přede mnou rozletěly dveře.

Tommy, jemuž bylo sedmnáct a měl takové ty vyboulené svaly, které získáte, jen když celý život sloužíte na plachetnici, ramenem nekompromisně prorazil dřevěnou výplň.

„Kde je táta?" zařval.

„Já nevím!" zařval jsem také.

V tu ránu se z kajuty, která teď byla taky plná

vody, vysoukaly Beck i moje starší sestra Střela. Na hladině plavaly 3-D brýle. Beck je popadla a nasadila si je. Nosila je od chvíle, kdy zmizela naše máma.

„Měl táta uvázané záchranné lano?“ zeptala se Střela stejně vyděšeně a znepokojeně, jak jsem se já sám cítil.

Nezbývalo mi než zavrtět hlavou.

Beck se na mě podívala, a i když jí 3-D brýle zakrývaly oči, poznal jsem, že uvažuje nad stejnou věcí jako já. Jsme dvojčata. Tak už to prostě chodí.

V hloubi duše jsme věděli, že táta zmizel.

Protože tou dobou musely vlny do moře spláchnout všechno, co na palubě nebylo pevně uvázané.

Ze sklíčených výrazů v jejich tvářích jsem vyčetl, že ke stejnému závěru dospěli i Střela s Tommym. Možná se dokonce dívali ven okýnkem, když kolem proletělo to záchranné kolo.

Roztřeseně jsme se k sobě shlukli a pevně jsme se objali.

My čtyři jsme byli to, co zbylo z naší rodiny.

Tommy, který strávil na lodích delší dobu než kdokoliv z nás ostatních, si začal potichu broukat starou námořnickou modlitbu:

„*I když Smrtka číhá u přídě, na nás si jen tak nepřijde*.“

Doufal jsem, že má pravdu.

Ale měl jsem podivný pocit, že Smrtka nějaké odmlouvání nesnese.

KONEC

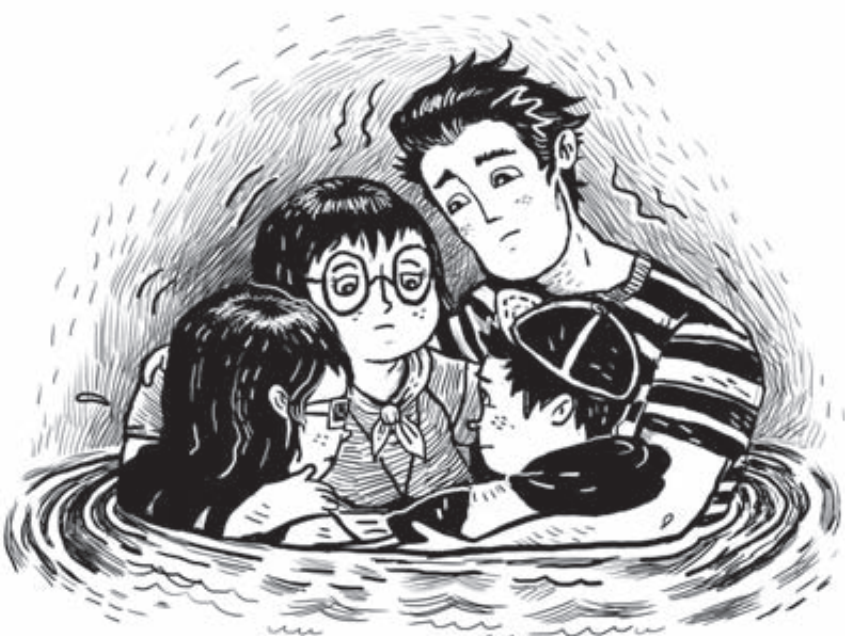

ČÁST PRVNÍ

PIRÁT, KAM SE PODÍVÁŠ

KAPITOLA 1

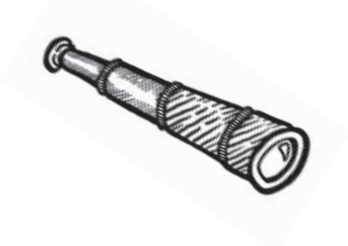

Prr, ne tak rychle.

Nemysleli jste si snad, že je opravdu Konec? Kdybych byl mrtvý, jak bych mohl vyprávět tenhle příběh?

Dobře. V pořádku. Beck říká, že by to vzala místo mě. Že psát je jednodušší než kreslit. No to tak. I obrázek se dá načmárat.

Musím si zapsat za uši, že jestli budu mít někdy vlastní loď, nesmím jí dát jméno *Ztracená*. Protože přesně tak jsme teď skončili: byli jsme ztraceni uprostřed moře. Myslím, že jsem měl být rád, že táta svou plachetnici nenazval *Potopená*, *Utonulá* nebo *Titanic II*.

ZTRACENÁ JE NALEZENÁ
Co bych CHTĚLA dělat
HEK!
ACH JO
Co jsem DĚLALA

Když se bouře konečně utišila, všichni čtyři jsme byli nějakým záhadným způsobem naživu (přinejmenším prozatím). Ano, do *Ztracené* stále teklo, všichni jsme měli chaluhy v botách a vysílačka zajišťující spojení se souší nefungovala. Ale všichni jsme byli dosud naživu.

Totéž jsme bohužel nemohli říct o našem tátovi.

Ten s námi rozhodně nebyl. Zmizel. A nikdo z nás si nebyl jistý, co se mu stalo.

„Spláchlo ho to do moře," pronesla Střela suše. Je o dva roky starší než já a Beck a tak geniální (IQ má úplně mimo tabulky), že je společensky poněkud neobratná. Vždycky trousí věci, které lidé ve skutečnosti nechtějí slyšet. „Je mrtvý. Nejspíš se utopil."

„S tímhle opatrně," řekl jsem. „Nevíme to najisto."

Střela váhala. „Máš pravdu. Ještě předtím ho mohli sežrat žraloci."

Kdyby to řekl kdokoliv jiný, nejspíš bych mu jednu ubalil. Ale naše sestra už je taková, a jasně

že jsem věděl, že je stejně smutná jako my ostatní.

Tátovo zmizení bylo o to depresivnější, že před pouhými třemi měsíci jsme přišli i o mámu. Po té se slehla zem na Kypru.

„Pravděpodobně ji zastřelili ti pochybní kšeftaři," vyhrkla tehdy Střela. „Jeden z nich měl pod levou klopou toho svého hnědého, dvouřadového baloňáku schovaný samopal Uzi. Na klopách měl zaschlé skvrny od tzatziki."

Už jsem se zmínil, že Střela má fotografickou paměť?

Takže abych to zkrátil — bez matky a otce jsme Střela, Tommy, Beck a já byli oficiálně sirotci, plavící se Karibským mořem ve svém vlastním, pomalu se potápějícím sirotčinci.

Takhle bídně jsme na tom samozřejmě nebývali vždycky.

Nechci se vychloubat, ale před čtyřmi měsíci jsme byli nejspíš ta nejneuvěřitelnější rodina, jakou byste mohli potkat. Ne kvůli tomu, co kdokoliv z nás udělal, ale kvůli tomu, co byl zač náš táta: profesor Tom Kidd.

Přesně tak. Ten proslulý Tom Kidd.

Světoznámý oceánograf a lovec pokladů.

Chlapík, který u pobřeží Barbadosu objevil vrak španělské galeony *Nuestra Señora del Mar de Oro* z roku 1621 (byla naložená zlatými mincemi, stříbrnými pruty a pytli kolumbijských smaragdů). V Asii v nákladovém prostoru jednoho potopeného korábu našel tisíce kusů keramiky z doby dynastie Ming. U břehů Kypru ve Středozemním moři vyzvedl truhlu plnou třpytících se šperků a diamanty posetých liturgických předmětů.

A my jsme byli jeho posádka. I my jsme byli lovci pokladů!

Měli jsme domácí výuku a rodiče nás učili, jak přežít ve skutečném světě — bez iPodů, iPhonů, iPadů nebo pizzerií. Jsme nejméně o dva ročníky dál, než bychom byli v normální škole.

(No, možná s výjimkou Trdla Tommyho. Tomu je sedmnáct a spoustu času tráví péčí o svůj zevnějšek, takže ten je ve škole pravděpodobně na své normální úrovni.)

Nikdy jsem nebyl v nákupním centru.

Beck si nikdy nenechala udělat manikúru ani pedikúru.

Tommy nepotřeboval permanentku do posilovny, aby si napumpoval prsní svaly.

A Střela naším palubním počítačem přegooglí i Google, protože si pamatuje každou internetovou stránku, kterou kdy navštívila.

Jo, je to tak, od mých a Beckyiných tří let je naším domovem i školou právě tahle neuvěřitelná, bezmála dvacet metrů dlouhá plachetnice. Tady jsme se naučili vařit, tady jsme se učili karate (táta

má černý pásek) a tady jsme si trénovali navigaci podle hvězd.

Ztracená nás zavezla do tolika přístavů a zemí, že si je už ani nepamatujeme. (Kromě Střely, která si, jak už jsem uvedl, pamatuje úplně všechno — dokonce i to, jaké skvrny od jídla máte na pláštěnce.)

Po devíti letech Beck i já umíme přečíst mapu se zaznačeným pokladem, vydáváme se s tátou na hlubokomořské ponory nebo mu asistujeme, když vyzvedává z úžiny Skuldelev nedaleko dánských břehů drahocenné vikingské štíty z vraku z jedenáctého století, protože jedno muzeum v Oslu je ochotné zaplatit spoustu dolarů za to, že si je bude moci přidat do svých sbírek.

Normální pro nás naopak není házet si baseballovým míčem na dvorku. Mít pod nohama trávu mi připadá vůbec zvláštní. Navíc když si házíte míčem na lodi, obvykle o něj přijdete.

Stejně jako jsme teď přišli o tátu.

Ano, až do Kypru a teď do Dokonalé bouře byl život na *Ztracené* vždycky něco naprosto skvělého.

Strašná škoda že tenhle šťastný život skončí, až se potopíme a všichni utoneme.

Pokud nás tedy, jak nadhodila Střela, napřed nesežerou žraloci.

KAPITOLA 2

Myslím, že rodiče dali mému staršímu bratrovi Tommymu přezdívku Trdlo proto, že se mu obvykle ve tváři zračí pěkně zmatený výraz.

Pokud ovšem nekormidluje loď.

Tehdy je jako laser. Je totálně zaměřený a soustředěný.

Den se vlekl, slunce sežehávalo všechny mráčky na obloze a Tommy stál v kormidelně, mžoural

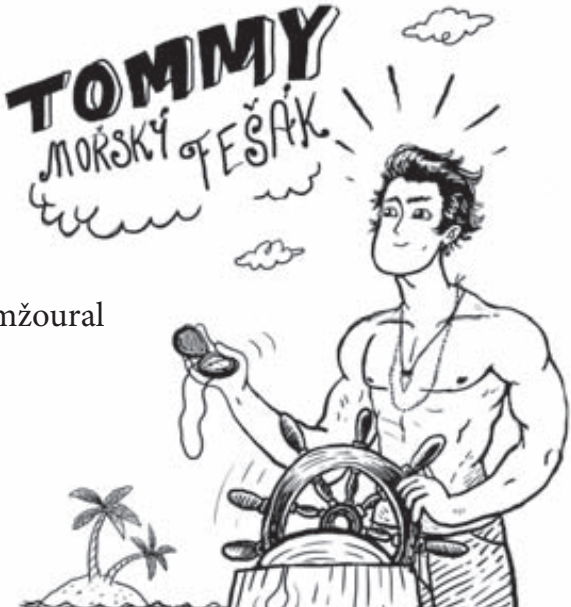

na přístroje a spalujícímu horku nevěnoval sebemenší pozornost. Což nebylo vůbec jednoduché. Paluba byla tak rozpálená, že mi na ní chodidla syčela jako klobásky na grilu.

„Jsme úplně ztracení?“ zeptal jsem se.

„Naprosto.“ Tommy zlehka otočil kolem doleva.

„Už jsi určil nějakou trasu?“

„Ani ne. Nechávám se unášet proudem, brácho.“

„Cože?“

„Rovníkovým prouděním. Přímo v cestě mu leží Kajmanské ostrovy.“

„Takže v podstatě jen tak driftujeme.“

„V podstatě jo. GPSka je kaput. Ve slané vodě se jí vůbec nelíbilo.“

Přišla za námi Beck stále s těmi 3-D brýlemi na očích.

„Pořád nám zatéká do podpalubí,“ hlásila. „A pořádně.“

Tommy pokýval hlavou. Zůstával pozoruhodně klidný bez ohledu na to, kolika špatnými zprávami jsme ho bombardovali. „Žádný strachy. Je-

nom spaluju palivo, abych napájel generátory a co nejvíc nabil baterie od čerpadla."

Před palubní nástavbu za námi přišla i Střela. Pojídala tyčinku Twinkie, kterou musela najít ve vodě v kuchyňce. Jenom díky obalu se vlhká piškotová tyčinka nerozmočila do nepoživatelného stavu.

„Měli bychom uspořádat pohřeb," řekla.

Tommymu se ve tváři objevil ten dobře známý popletený výraz. „Té zničené GPSce?"

„Ne, tátovi. A mámě."

„Oni nejsou mrtví," namítl jsem.

„Ale mohli by být," řekla Beck.

„Jenže lidem, kteří by *mohli* být mrtví, se pohřby nedělají. Počkej si."

„Na co?"

„Nevím. Třeba na tělo, co by se dalo pohřbít?"

Střela zavrtěla hlavou. „Toho se nedočkáme. Jsou tu žraloci." Aby dodala svým slovům důraz, odkousla si pořádný kus Twinkie.

Takže jsme se rozhodli, že i na moři uspořádáme pohřeb.

Beck našla tátovu oblíbenou čepici — tmavomodrou, propocenou, zmuchlanou, starou jachtařskou čepici se zlatými kotvami zkříženými pod zlatým záchranným kruhem.

Táta tuhle kapitánskou pokrývku hlavy nosil tak často, že zlatá barva působením slunce a slané vody vybledla do nažloutlého popcornového odstínu.

Mámu mu ji koupila, když začal hledat poklady na vlastní lodi.

Jeden po druhém jsme si čepici brali do rukou a oběma rodičům věnovali vzpomínku.

Beck, která byla formálně nejmladší (o dvě minuty), začala.

„Děkuju vám, že jste pro nás pořádali ty nejlepší narozeninové oslavy," řekla. „A zvlášť vám děkuju za tu neskutečně skvělou pirátskou hlavu z kokosového ořechu z Havaje."

Tomu jsem se musel usmát. V den našich narozenin rodiče mě a Beck vždycky brali do nejbližšího přístavu a nechávali nás, abychom si vybrali ty nejsuprovější dárky. Můj nejoblíbenější byl samurajský meč, který jsme objevili v Hong Kongu. Místo zmrzliny a dortu jsme si vždycky dávali exotické zákusky, které nejvíc chutnaly místním lidem. Někdy dokonce hořely, takže jsme je sfoukávali místo narozeninových svíček.

Po Beck jsem byl na řadě já.

„Já si vzpomínám, jak mě a Beck rodiče poprvé vzali na ponor. Nemyslím den, kdy jsme si

poprvé oblékli potápěčskou výstroj, ale den, kdy jsme se poprvé spouštěli k opravdickému vraku. Oba jsme tam našli ty neskutečně skvělé staré římské mince. Táty jsem se potom zeptal, jestli je tam narafičil, abychom je s Beck našli."

„A narafičil?" zeptala se Beck, která podle všeho přemýšlela nad úplně stejnou věcí.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Řekl, že moře nám nikdy nic nedaruje, takže to nechce dělat ani on s mámou. Ty mince jsme si našli poctivě sami. Oficiálně se z nás tak stali lovci pokladů. Díky, tati. Díky žes mě naučil, že překonáme všechno, co nám oceán nebo život postaví do cesty."

„Až na tohle," poznamenala Střela a rozevřela náruč, aby obsáhla loď, moře a obludnost celé naší nezáviděníhodně situace.

Všichni jsme na ni zůstali civět.

„Omlouvám se," zamumlala.

„Žádný strachy," řekl jsem, protože se mi líbilo, jak tahle slova zní, když je říká Tommy. „Jsi na řadě, Střelo."

„Dobře. No, já si teda vzpomínám, jak jsme

zakotvili v té zátoce, hned vedle té třicetimetrové jachty, víte, kterou myslím? *Nadutce*."

Přikývl jsem. „S těmi bohatými synáčky, jejichž rodiče nedokázali přijít na to, jak nahodit ty nóbl dieselový motory."

„Přesně tak. Táta byl zrovna na palubě a čistil dýku, kterou objevil v té potopené pirátské lodi. Bylo takové horko, že jsem si skočila zaplavat. A tehdy na mě ti spratci nevycválaní začali z jachty pokřikovat ty pitomé vtipy o mrožích a velrybím tuku."

Tommy se rozesmál. „Jo, to si pamatuju! Táta stiskl dýku mezi zuby, skočil na lano a jako pirát se na tu jachtu zhoupl."

Beck volně navázala: „A potom řekl: ‚Vážení, vypadá to, že máte něco s motorem. Jaká smůla že jste tolik mil od nejbližšího mechanika. Jediný člověk, který by vám s tím mohl pomoct, je moje krásná dcera, ta kočka, co si tu teď plave v moři.' "

Střela se kousala do rtů a zápolila se slzami.

Takže jsem na nic nečekal a historku dovykládal za ni: „‚Protože,' řekl táta, ‚Střela Kiddová

si jen tak z legrace vryla do paměti uživatelské a opravářské příručky prakticky všech mořských plavidel. Včetně *vaší* plovoucí rezidence.'"

„A potom jsi jim ty motory spravila," řekl Tommy.

„Jenom proto, že mě o to táta požádal," řekla Střela, zatímco se snažila otírat si pěstmi oči. „Tohle už my ‚krásné dcery' děláme. Tak jo, Tommy. Teď ty."

Tommy si v prstech pohrával s čepicí. „Tak dobře. No... díky, tati, a díky... ehm... mami, za, víte, za... *všechno*."

Všichni jsme přikyvovali. Protože to bylo tak v kostce všechno.

Tommy hodil tátovu čepici do moře.

A všichni jsme stáli na palubě a dívali se, jak pomalu odplouvá.

KAPITOLA 3

O Beck a o mně byste měli vědět ještě něco: někdy se pustíme do toho, co máma s tátou označovali za Tirády našich dvojčat.

Když tomu tak naši řekli poprvé, samozřejmě jsem ještě netušil, co to nějaká tiráda je.

Takže mi máma (která nás při domácí výuce přirozeně učila i jazykovědu a gramatiku) řekla, abych si to slovo našel: „Tiráda: dlouhý a trpký či chvástavý slovní výlev."

V podstatě se při ní hodně křičí a popuzeně nadává (nadávky, kterými Beck častuji, jsou mnohem lepší než ty její — já jsem spisovatel, ona

kreslířka). A Tirády našich dvojčat nejsou ani „dlouhé“. Ve skutečnosti obvykle trvají nějakých šedesát vteřin a potom končíme. Jsou jako letní bouřky na Bahamách. Spousta hromobití a blesků a potom, za minutu, na obloze ani mráček.

Zkrátka a dobře, Rebecca (tak jí říkám, jenom když jsem naštvaný) a já jsme se do další tirády pustili ve chvíli, kdy jsme ze strojovny vynášeli kbelíky s vodou.

„Potřebujeme nějaký plán, Bicku,“ řekla, když se v obytném podpalubí tak prudce zastavila, že jí z obou kbelíků vyšplíchla voda.

„Tommy nějaký plán má,“ opáčil jsem. „Necháme se unášet proudem na Kajmanské ostrovy. Tam se skrývá poklad.“

„Já mluvím v širších souvislostech, Bickforde!“ (Ano, když je naštvaná, i ona mi říká Bickforde.)

„Já myslel, že potřebujeme plán, ne nějaký souvislosti, Rebecco!“

„Širší rámec, plán na delší dobu. A musí to být ten absolutně nejlepší plán. Žádná druhá liga. Ten *nejlepší*!“

„A kdo rozhodne, co je pro nás absolutně nejlepší?“

„My!“

„A tím *my*,“ vrčel jsem, „nemyslíte náhodou *vás*, slečno Diktátorko?!“

„Ne, ty tupče!“ Beck byla červenější než vařený humr. „Kdybych myslela *sebe*, nepoužívala bych slovo *my*.“

„A co Tommy a Střela?“

„Ti jsou součástí toho *my*.“

„Ne, nejsou. Nauč se počítat, Einsteine. Jsme dvojčata. Ne čtyřčata.“

„Myslím nás jako nás. Celou rodinu.“

„A pročs to neřekla?“

„Už jsem to řekla.“

„Kdy?“

„Právě teď.“

„Fakt?“

„Jo.“

„Tak to promiň.“

„Nic se neděje.“

„Jsme v pohodě?“

„Naprosto.“

A jakoby mávnutím kouzelného proutku byla naše tiráda u konce.

Společně jsme vyšli z kajuty a zamířili ke kormidelně.

„Tommy?“ zavolala Beck.

„Střelo?“ zavolal jsem já.

„Potřebujeme plán!“ zakřičeli jsme společně.

Tommy přikývl. „Super. S tím souhlasím."

Střela vylila přes hrazení kbelík s vodou z podpalubí a přišla za námi na záďovou nástavbu.

„Jaký je ten plán?" zeptala se.

„Za prvý, musíme přežít!" zvolal jsem.

„Dobře," řekl Tommy. „Jak to zajistíme?"

„Snadno," řekla Beck. „Máma s tátou nás naučili všechno, co potřebujeme vědět."

Střela pokyvovala hlavou a zanedlouho se k ní připojil i Tommy.

„Budeme muset zavést příděly na jídlo a pitnou vodu," řekla Střela. „Udělám na počítači tabulku."

„A já se dnes večer mrknu na hvězdy," řekl Tommy. „Budu trochu triangulovat. Prověřím, jestli nás ten proud nese tam, kam se potřebujeme dostat."

Oba se otočili ke mně a Beck. „A co potom?" zeptali se společně.

Vypadalo to, jako by nám naši starší sourozenci byli připraveni předat zodpovědnost za tuhle sotva se plavící pohromu.

„No, budeme pokračovat v tom," řekl jsem, „co jsme vždycky dělali."

Tommy nadzvedl obočí. „Budeme hledat poklady?"

„Bez rodičů?" podivila se Střela.

„Proč ne?" zeptala se Beck.

„Je to náš rodinný podnik," doplnil jsem její myšlenku. (Ano, to je další věc, kterou dvojčata umí.) „Akorát musíme najít tátovu mapu pro ponory na Kajmanech."

„Nezapomínejte," dodala Beck, „že už umíme dělat všechno, co je třeba udělat. Umíme se postarat o loď. Umíme chytat ryby a shánět potravu."

„A Tommy nás umí navigovat po všech světových mořích a oceánech," řekl jsem.

Přikývl, jak skromně to jen šlo. „To je pravda, to je pravda."

„A Střelo," řekla Beck, „ty se umíš postarat o všechny počítačové záležitosti."

„A vyhodnocovat nová potenciální naleziště pokladů," připomněla nám.

„Já můžu přes internet domlouvat kšefty s do-

davateli," řekla Beck, „jen co Tommy spraví tu satelitní anténu."

„To je hlavní položka na seznamu mých úkolů," řekl Tommy, „až doplujeme do přístavu. Satelitní anténa a cheeseburger. S hranolky."

„Na to, abysme udrželi náš podnik, nepotřebujeme žádné dospělé," dodal jsem. „Chtěl by se tady někdo doopravdy vzdát hledání pokladů? Chce někdo z nás žít nudný život suchozemské krysy se všemi těmi školami, nákupními galeriemi a mraženými rybími prsty?"

Jako jeden muž jsme zavrtěli hlavami.

Beck ještě naznačila, jak by ji to dusilo.

Byla pravda, že nikdo z nás by na souši nemohl být nikdy šťastný, určitě ne po tom, co jsme většinu života strávili dobrodružnými plavbami na otevřeném moři. Páni, vždyť my jsme dokonce potkali i piráty. Ty opravdové. Ne ty voskové jako někde v Disneylandu.

Sourozenci Kiddovi byli svým způsobem stejní jako ti nespoutaní dobrodruzi v obrázkové knížce, ze které mně a Beck táta vždycky četl,

když jsme byli malí. Z knížky, kde se na oceánských vlnách zmítal malý soukromý člun a kluk jménem Max se na vodě plavil dnem a nocí.

„To zvládneme," řekla Beck.

„Rozhodně," přisvědčil Tommy.

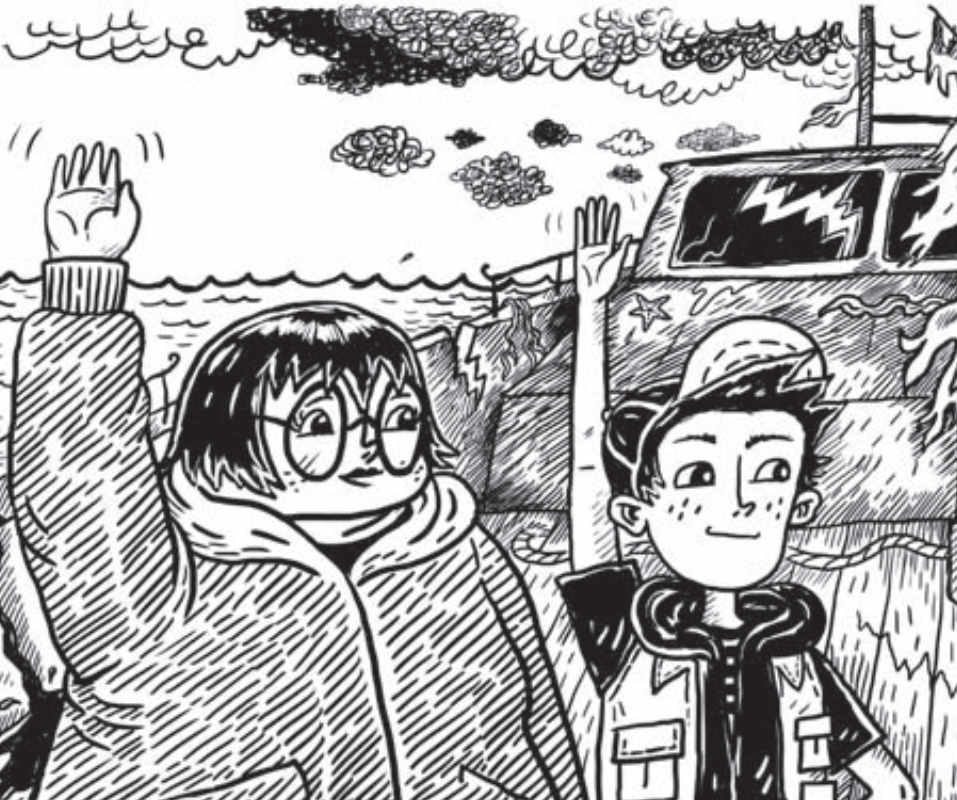

„Bezpochyby," přizvukovala jim Střela.

Vystoupil jsem před ně. „Všichni, kdo souhlasí s tím, aby obchodní společnost s názvem Rodina Kiddova — Lovci pokladů nepřestala operovat, ať zvedne ruku."

KAPITOLA 4

Co je nejlepší na západech slunce na moři? Nejsou to ty hezké barvy. Je to fakt, že když ta pekelně horká ohnivá koule sklouzne z oblohy do oceánu, konečně vás přestane smažit jako plátky křupavoučké slaniny. Když přimhouříte oči, uvidíte, jak z moře stoupá pára.

Zvládli jsme to až do soumraku, který vedro jednoznačně zmírnil. Tedy až na podpalubí. Kajuty v trupu lodi byly jako pece s palandami. A tak zatímco Tommy v kormidelně řídil loď a Střela sešla do kuchyňky zkontrolovat, jaké nám ve spížce zbyly zásoby, já a Beck jsme začali vymýšlet plány na přežití na tom nejchladnějším místě, jaké jsme byli schopni najít. Zamířili jsme do neuklizené kajuty v prosklené přední části obytného podpalubí — na místo, které hongkongští loďaři v prodejních prospektech k naší plachetnici označovali za „luxusní salón".

Pro nás to byla spíš neuklizená herna. Místnost se sice opravdu honosila „zakřivenou pohovkou, elegantním týkovým táflováním a dřevěnými skříňkami se zabudovaným umyvadlem", ale v umyvadle se hromadilo špinavé nádobí a prázdné láhve od koly a táflované stěny byly ověšené kolekcí nejoblíbenějších pokladů mých rodičů (mezi nimiž byla konquistadorská přilba, vzácná africká kmenová maska, džbán na grog ve tvaru žáby, rezavá dělová koule z konfederačního dělo-

vého člunu, bronzové hodiny poseté cherubíny, které pravděpodobně patřily králi Ludvíku XIV., a rezavý steakový nůž z *Titaniku*, vystavený v proskleném stínícím krytu).

Ze stropu visely všelijaké cetky, náhrdelníky a kokosové hlavy. K tomu přičtěte hromadu potápěčského a šnorchlovacího vybavení a na podlaze různé ponožky, boty a trička (podlaha je totiž náš koš na prádlo), a máte náš luxusní salón, který vypadá spíše jako obyvatelný recyklační kontejner.

„Viděli jsme vůbec mapu místa, kde bychom se měli pídit po tom pokladu?“ zeptala se Beck.

„Ne. Táta jen řekl, že musíme být na Kajmanech.“

„Takže musíme najít jeho mapu.“

Po asi hodinovém hledání ve změti všech těch krámů — kterou ještě zahustila tropická bouře, při které popadala spousta věcí ze stolu, ze stěn a z odkládacích ploch — jsem se k Beck otočil s rozhodným výrazem v očích.

(Napsal jsem „rozhodným“, ne „rozhozeným“. Víte, jaký výraz mám na mysli.)

(Tohle je lepší.)

„Musíme se podívat do Komnaty,“ zašeptal jsem.

„Do Komnaty nesmíme,“ odpověděla mi šeptem Beck. „Komnata je zamčená.“

„Tak musíme najít Klíč od Komnaty.“

Pokaždé když někdo z nás mluví o Komnatě nebo Klíči od Komnaty, vždycky to zní, jako bychom mluvili Velkými písmeny, protože do Komnaty pro *Nás Všechny* platí zákaz vstupu. Navíc ji uzavírají masivní ocelové dveře s pořádnou uzamykatelnou závorou — toho typu, co se používá v bankovních trezorech. Ve Fort Knoxu.

V Komnatě máma s tátou schovávali ty nejtajnější věci na lodi. Mapy pokladů. Plány jejich vyzvednutí. Poznámky týkající se překupníků a zprostředkovatelů nákupů pro muzea.

Ale představa, že se toho všeho zmocníme, nebyla jediným důvodem, proč jsem chtěl násilným vpádem do Komnaty porušit nejdůležitější rodičovské pravidlo.

„Beck? Když ti něco řeknu, slíbíš mi, že mě nebudeš považovat za blázna?“

„Promiň. Za toho už tě považuju.“

Takže jsem se nadechl a řekl jí to: „Myslím, že by tam mohl být táta. Živý.“

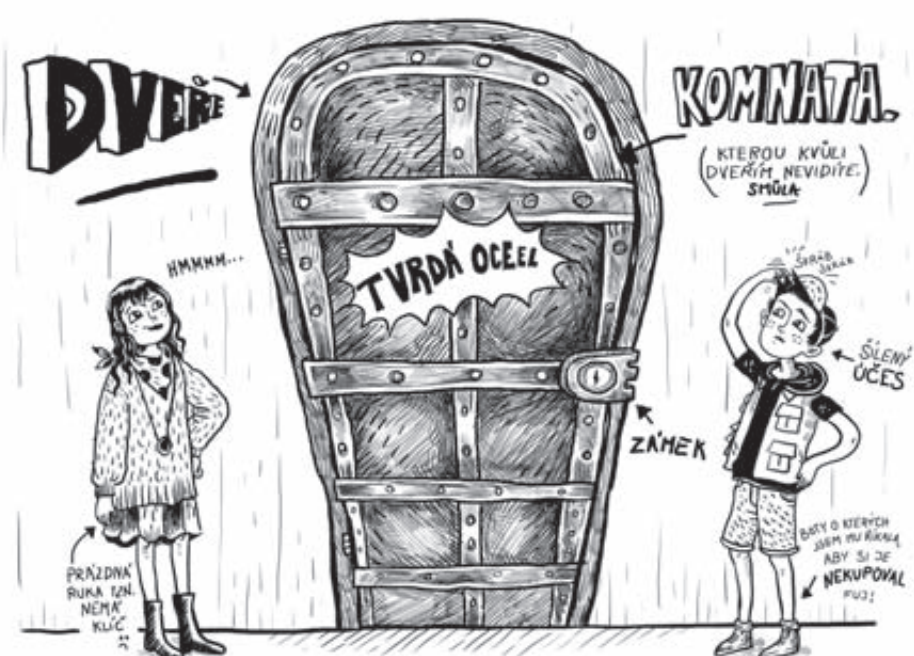

KAPITOLA 5

„Ty si děláš srandu, že?“

Takovou reakci jsem od ní opravdu slyšet nechtěl.

„To není vtip, Beck,“ řekl jsem, zatímco jsme se ubírali podpalubím směrem k přídi.

Komnata byla v nejpřednější části trupu. Stanuli jsme přede Dveřmi a zadívali se na Zámek.

„Třeba tam táta při té bouři zašel, třeba chtěl zabezpečit nějaké mimořádně důležité listiny nebo schovat mapu s pokladem do vodotěsné nádoby, když znenadání na bok lodi udeřila vlna, srazila něco z police a — BÁC! — dostal ránu do hlavy a od té doby tam leží v bezvědomí.“

Beck se na mě jen dívala. „To jako vážně?“

„Je to možné.“

„A proč jsme ho pak neviděli, Bicku? Slyšíš? Stáli jsme přímo tady v chodbičce, pamatuješ? Jestli ne, dovol mi, abych ti osvěžila paměť.“ Několikrát se pokusila napodobit šplouchání a stříkání. „Byli jsme po krk ve vodě a nevzpomínám si, že bych viděla tátu, jak kolem nás plave, aby se mohl vkrást do Komnaty.“

„Nebylas tam celou dobu. Třeba použil některý z tajných jícnů na palubě.“

Jestli jsem se o tom ještě nezmínil, tak upozorňuji, že *Ztracená* byla speciálně vybavena všemožnými tajnými průlezy, padacími dveřmi a úkryty. Pomáhají vám, když převážíte poklady ve vodách hemžících se piráty a potřebujete bezpečné místo, kam se dá poschovávat drahocenný náklad. Beck vám nemůže ukázat, kde se všechny tyhle prostory, duté stěžně a tajné chodby nacházejí, jinak by — že ano — přestaly být tajné, ale tohle vám poskytne alespoň rámcovou představu:

PODPALUBÍ
SCHODIŠTĚ DO NEBE
KORMIDELNA
PATRAČSKÁ VÝSTROJ
STROJOVNA
SKŘÍNKY
KUCHYŇKA
SALON
LODNÍ ŠROUB NEBO MINIATURNÍ ÚNIKOVÝ VRTULNÍK?
POLIČKY S TOMMYHO VLASOVÝMI PŘÍPRAVKY

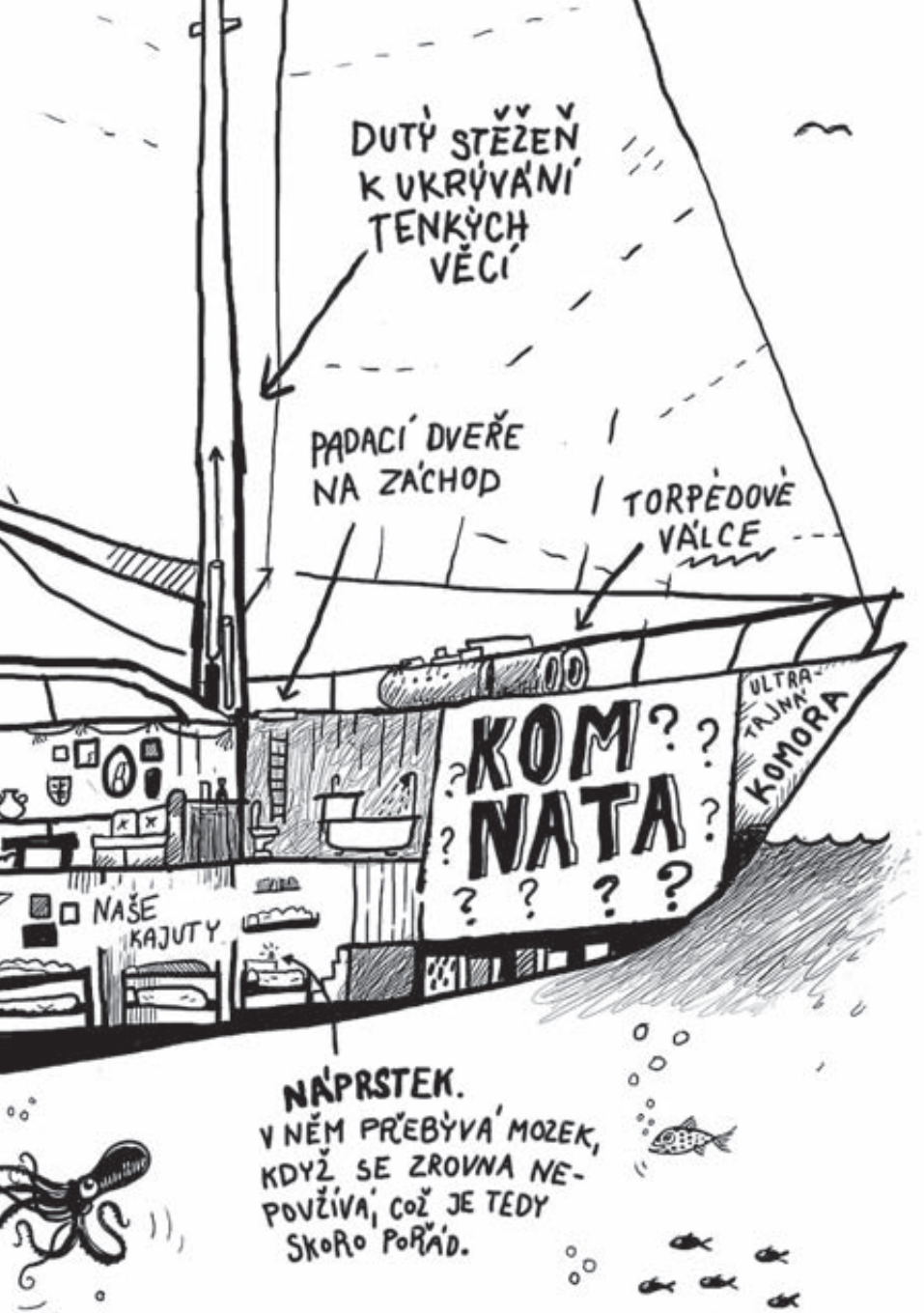
DUTÝ STĚŽEŇ K UKRÝVÁNÍ TENKÝCH VĚCÍ
PADACÍ DVEŘE NA ZÁCHOD
TORPÉDOVÉ VÁLCE
KOMNATA
ULTRA-TAJNÁ KOMORA
NAŠE KAJUTY
NÁPRSTEK.
V NĚM PŘEBÝVÁ MOZEK, KDYŽ SE ZROVNA NEPOUŽÍVÁ, COŽ JE TEDY SKORO POŘÁD.

Každopádně poté, co jsem se Beck svěřil s domněnkou, že táta dovnitř proklouzl tajným průlezem, sestře se v očích objevil zvláštní výraz a mně to bylo hned jasné: Nastal čas na Tirádu číslo 426.

„Nech toho, Bickforde. Táta je mrtvý!“

„Ne, není, Rebecco. Je v Komnatě.“

„Na to *zapomeň*.“

„Je to možné.“

„Jo. Stejně jako to, že se jednou podíváš skutečnosti zpříma do očí. I to je *možné*.“

„Vsadím se, že tam je, v téhle chvíli, a leží na podlaze.“

„Je mrtvý, Bicku.“

„Ne. Mrtvý bude jen vypadat.“

„Protože mrtvý je!“

„A nejspíš má i žízeň a hlad.“

„Ne, to nemá.“

„Jasně že má! Měli bysme mu udělat sendvič. A možná mu přinést nějaký energetický nápoj.“

„Nemá hlad ani žízeň, Bickforde. Protože je mrtvý. To je jedna z mála výhod umírání: nemusíš jíst, pít ani umývat nádobí.“

„Rebecco, jak můžeš být tak chladná a bezcitná?“

„Jak můžeš být ty tak přecitlivělý?“

„To je snadné. Mám srdce.“

„Škoda že ti nepumpuje krev do mozku, blázínku.“

„Omlouvám se, slečno Spocková. Nemůžeme být všichni takoví superlogici jako vy.“

„Stačí mi být logická.“

„Vážně?“

„Jo.“

„Aha. Tak dobře.“

„Super.“

Jo. Dvacet vteřin a byli jsme hotoví.

„Promiň,“ řekl jsem.

„Nápodobně,“ opáčila Beck.

„Bude se někdo omlouvat i mně?“ Do chodbičky se z kajuty, kterou sdílela s Beck, přivlekla Střela. „Snažila jsem se spát.“

„Myslela jsem, že sepisuješ seznam našich potravinových zásob,“ podivila se Beck.

„To mi zabralo asi tak dvě vteřiny, protože

jsme v podstatě na nule. Rozhodla jsem se, že se místo toho vyspím. A teď jsem vaším přičiněním zase vzhůru. Co tady děláte?“

„Potřebujeme se dostat do Komnaty,“ řekl jsem.

„Proč?“

„Abychom našli tátovu mapu pro ten ponor k pokladu na Kajmanech.“

Střela vyšpulila rty a chvilku nad tím přemýšlela. „Skvělý nápad.“ Potom zazívala, poškrábala se na zadku, otočila se a odšourala se do kajuty.

„Tak jo,“ obrátil jsem se opět na Beck, „kdybys byla táta, kam bys schovala Klíč?“

Než Beck stačila odpovědět, Střela do chodbičky přidusala s natahovacím budíkem. Mrštila s ním o tvrdé dřevěné táflování, o němž jsem vám už říkal. Roztříštilo se sklo, všude se rozletěly drobné součástky.

A na podlahu dopadl mosazný klíč.

KAPITOLA 6

Tak především, byl jsem vyveden z omylu. Táta na podlaze Komnaty v bezvědomí a vyhladovělý neležel. (Poznámka pro pokojovou službu: sendvič ani občerstvující nápoj tudíž nenoste.)

V kajutě nejsou okna a byla v ní tma. Taková tma, že Beck si (dočasně) sundala 3-D brýle. Ale i když jsme neviděli nic než temné stíny, oba jsme pochopili, že rodiče v Komnatě opravdu uchovávali poklady z našich předešlých pátračských dobrodružství.

Našel jsem nástěnný elektrický svícen a zapnul ho.

„Páni," vydechli jsme s Beck současně.

POROTA UZNÁVÁ CAPONEHO VINNÝM
PŘÍSNĚ TAJNÉ
SEZNAM LIDÍ

„Tohle je neuvěřitelný," hlesl jsem. V matném světle jsem viděl, že stěny jsou pokryté korkovými nástěnkami. A korkové nástěnky byly poseté přehršlí všemožných přišpendlených papírů, fotografií a map.

„Tady je ta tři sta let stará ikona, kterou jsme vrátili do toho kyperského pravoslavného kostela těsně předtím, než zmizela máma," ukázala Beck na jednu fotografii. „I s poděkováním od biskupa z Neapole."

„Tohle jsou všechny ty středověké jílce a pochvy, které jsme vyzvedli u pobřeží Anglie," řekl jsem já, zatímco jsem se probíral snímky přichycenými na protější stěně Komnaty.

Skříňky pod přeplněnými nástěnkami nebyly prosklené, ale chránilo je jemné pletivo, pod nímž byla vidět nejrůznější umělecká díla, artefakty a starožitnosti. Předkolumbovská keramika. Starodávné zbraně. Z jadeitu vyrytí baculatí buddhové. Rozbitá hliněná nádoba plná stříbrných benátských mincí. Mosazná kadidelnice v podobě hinduistické bohyně.

V koutě Komnaty, hned za Dveřmi, byl dokonce upevněný zlatý sarkofág mumie s býčí hlavou.

Beck civěla na mapu na stěně za skříňkami.

„Není tady ani centimetr volného prostoru," řekla. „Tak proč tahle věc zabírá polovinu stěny?"

Byla to prostá, školní stahovací mapa Severní a Střední Ameriky. Nebylo na ní nic zaznamenáno. Kajmanské ostrovy byly sotva viditelné tečky pod Kubou.

„A mrkni na tohle," řekl jsem s prstem nataženým k ručně psanému seznamu, vsunutému pod skleněnou psací desku na rodičovském stole:

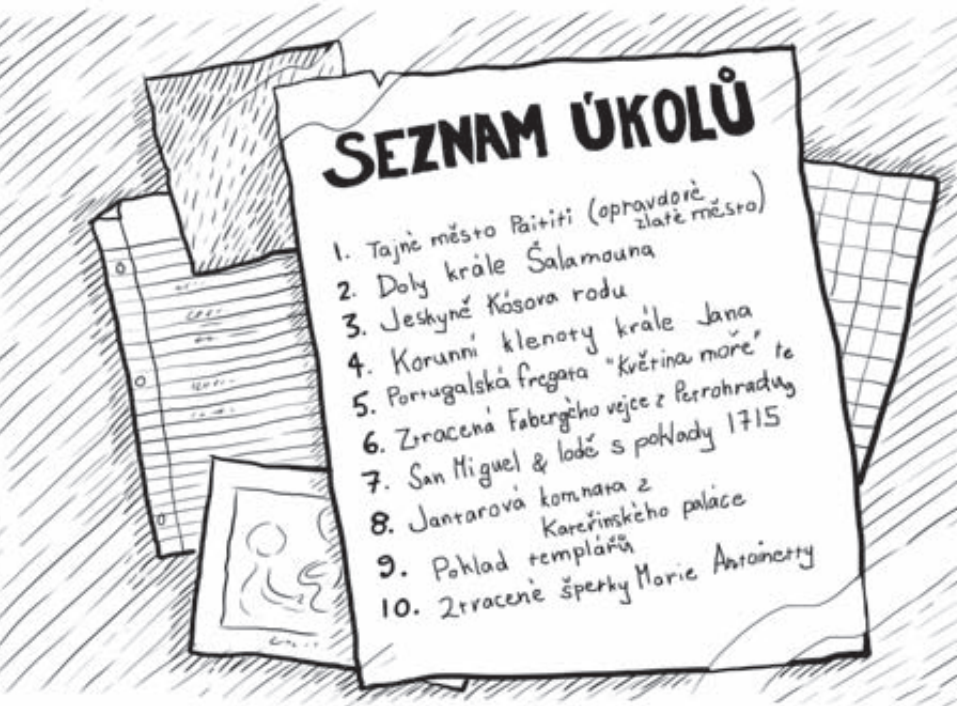

„Tak to je bomba," řekla Beck. „Tohle je seznam deseti nejhledanějších pokladů na celém světě. Copak jsi nedával pozor, když nás máma o těchhle věcech učila v zeměpisu?"

„Ale jo. Jenže tohle není jenom seznam, Beck. On je to seznam *úkolů*. Tohle naši plánovali do budoucna."

Beck pokrčila rameny. „Myslím, že se snažili vymyslet, jak zaplatí za univerzitní studia svých *čtyř* potomků."

„I když ne že by někoho z nás nějaká univerzita zajímala," připomněl jsem jí.

„Mluv za sebe," opáčila. Poněvadž na ni ohromující seznam, který jsem právě objevil, neudělal sebemenší dojem, začala opět zkoumat stěnu za stolem. Polovina plochy, kterou nezakrývala mapa, byla poseta fotografiemi a skeny uměleckých děl — obrazů, soch a keramiky. Beck se zaměřila na malby.

„Tohle je Renoir," ukázala na jednu z nich. Tyhle věci zná, protože vždycky když jsme v nějakém větším přístavním městě, tráví veškerý čas

v muzeích — v naší rodině má roli „umělkyně“. „Tohle Manet. Tohle Monet.“

„Jak tyhle dva rozlišuješ?“

„Když jsou na obraze maličké flíčky, je to Monet. Když vypasené Pařížanky, je to Manet.“

„Jasně.“

„Tamhleto je asi Degas. Vedle něj Cézanne. A Gauguin. Picasso. A Van Gogh — obraz nezvěstný už dlouhá léta.“

„Myslíš, že máma s tátou měli v plánu po všech těchhle dílech pátrat?“

„Jestli měli, tak by je museli ukrást. Hele. Možná proto tady visí tohle.“ Beck poklepala na černobílou fotografii usmívajícího se gangstera se staromódním plstěným kloboukem na hlavě a tlustým doutníkem v koutku úst. „Aby nám připomněli, že po těchhle pokladech *nemáme* pátrat.“

Vedle gangsterova portrétu byl výtisk *Chicago Sunday Tribune* z 18. října 1931. Palcový titulek nad ní oznamoval POROTA UZNÁVÁ CAPONEHO VINNÝM.

Zatímco si Beck prohlížela umělecké majstrštyky, já jsem se díval na trochu jiné uměleckého dílo — na kreslený vtip, který táta zastrčil pod sklo hned vedle seznamu úkolů. Věděl jsem, že obrázek z nějakého časopisu vystřihl právě táta, protože vycházel z jednoho zoufale nejapného vtipu, který mi musel zopakovat už snad milionkrát: blondýna v muzeu vrazí do stolku a shodí na zem vzácnou starobylou řeckou urnu, ze všech stran pomalovanou postavami a různými výjevy. Hlídač jí začne nadávat: „Ženská, ta váza je víc než dva tisíce let stará." A blondýna mu odpoví: „Uf, a já se lekla, že byla nová."

Nejotřepanější. Vtip. Na. Světě.

Ale s jakým gustem ho táta posledních pár měsíců vyprávěl. Mně osobně. Pořád a pořád a pořád dokola. Bylo to jako řecká varianta čínského mučení vodou.

Na okraj anekdoty dokonce napsal poznámku: „He-he, mladej, není třeba poznat víc, aargh." To snad s někým soutěžil o nejlepší imitaci pirátských hlášek.

S Beck jsme Komnatu prohledávali ještě nějakých patnáct dvacet minut, ale já ani ona jsme nenašli nic, co by se byť jen vzdáleně podobalo mapě, podle níž by se daly na Kajmanských ostrovech hledat poklady. Ani na nástěnkách nebylo připíchnuté nic o vracích u kajmanského pobřeží nebo záhadných a ztracených kajmanských zlatých městech, nebylo tam ani menu restaurace s kajmanskými kuřaty v pikantní marinádě.

„Takže co, Bicku?“

„Co myslíš, Beck?“

„Všechny tyhle věci jsou fakt boží.“

„Fakt jo.“

„Akorát mám jednu otázku.“

Přikývl jsem. „Já taky.“

„Jak to, že Střela věděla, kam táta schoval Klíč?“

I *tohle* jsme nakonec pronesli současně.

KAPITOLA 7

S Beck jsme se jako velká voda (omlouvám se, nemůžu si pomoct) vřítili do Střeliny kajuty.

Střela seděla na dolní palandě a stylem rychlé kopírky otáčela stránky jakési megatlusté vázané knihy.

„Mezinárodní mořské právo," zamručela, když se během nějakých patnácti vteřin dostala až na poslední stránku. „Úžasné věci."

„Střelo?" zkusila to na ni Beck.

Střela k ní vzhlédla ospalýma očima a nic neřekla.

„Jak jsi mohla vědět, kde byl schovaný ten Klíč?" zeptal jsem se jí.

„Protože mám fotografickou paměť."

„Co *ta* má s *tímhle* společnýho?“ zakýval jsem jí Klíčem před očima.

Střela pokrčila rameny. „Táta si nevěřil, že si zapamatuje, kam ho schová. Takže mě požádal, abych se stala jeho oficiální klíčnicí.“

„Co-cože?“ zakoktala se Beck, když to uslyšela. „Ty a táta? Spolu? Schovali jste ho?“

(Už chápete, proč je dobré, že Beck umí tak skvěle kreslit? Její verbální schopnosti jsou... trošku chabé. Co? Ne, nechci napsat, že chabé jsou i moje dovednosti v oblasti osobní hygieny. Ajéje. Už jsem to napsal. Sákryš.)

„Co jste před námi s tátou ještě schovávali?“ zeptala se Beck.

„No, popřemýšlím.“ Zvedla tu příšerně objemnou právnickou knihu. „Poprosil mě, abych se ‚obeznámila‘ s obsahem téhle knížky. Prý by se nám to mohlo hodit, jakmile dorazíme na Kajmany.“

„Bylas někdy v Komnatě?“ zeptal jsem se.

„Ne. Na starost jsem měla jen uschování Klíče a zapamatování si, kde je ukrytý. Takže mi ho vrať, Bicku. Musím ho zase schovat.“

„Ne, schovávat ho nebudeš," řekla Beck. „Komnatu potřebujeme."

„K čemu?"

„Jsou tam všemožné soubory a kdovíco ještě."

„Našli jste mapu pro pátrače po kajmanském pokladu?"

„Ne," zamručela Beck.

„Tedy prozatím," dodal jsem.

„Třeba by místo, kde je ukrytá, mohl znát Tommy," nadhodila Střela. „Ten v Komnatě párkrát byl."

Teď byla s koktáním řada na mně. „Co-cože?"

„Tommy a táta se jednou chtěli dovnitř dostat poté, co jsem Klíč ukryla na dno sklenice se sušenkami. Zašila jsem ho pod všechna ta křupavoučká kolečka s čokoládovými kousky. Byla to ta nejlepší skrýš vůbec."

„Takže tys věděla o Klíči," řekl jsem, „a Tommy byl přímo v Komnatě. Je ještě něco, co nevíme?"

„No," začala Střela, „máma mi řekla, že se musíte víc snažit v trigonometrii a—"

Najednou se na palubě rozvřeštěl klakson.

TÚT! TÚT! TÚT!

První pravidlo rodiny Kiddovy zní: Pokud uslyšíte třikrát zatroubit klakson, ať děláte, co děláte, všeho zanechte a pospíchejte na palubu. Trojité zatroubení znamená, že někdo má potíže a potřebuje pomoct (Dvě znamenají „Večeře je hotová“ a čtyři „Miami Dolphins vyhráli finále ligy amerického fotbalu“.)

Všichni tři jsme okamžitě vystřelili od samého dna lodi, prohnali se podpalubím a vyšplhali po žebříku do kormidelny.

Tommy kývl hlavou směrem k zádi a zvedl si k očím dalekohled.

„Máme společnost," řekl Tommy.

Vždycky, když se za námi propadly vlny, zahlédl jsem, jak se po jejich zpěněných vrcholech řítí člun. Když se vlny vzedmuly, opět zmizel. Když poklesly, byl o kus blíže.

„Hele, Tommy...?" začal jsem.

„Ano?"

„Tohle asi není nejvhodnější chvíle na takovou otázku..."

„Ven s tím, bráško," přerušil mě, aniž spouštěl oči ze člunu, který nás očividně doháněl. „Máme čas. Určitě ještě pár minut."

Přes záď nám sklouzl pronikavě bílý kužel pátracího reflektoru, pak se k nám vrátil a naklonil se. Beck, Střela a já jsme vypadali jako srnci lapeni ve světlech blížícího se nákladního vlaku. Tommy tak nevypadal. Jen přimhouřil oči, až se mu proměnily v tenké škvírky.

„Tak jo. Poslyš, proč tě táta zavedl do Komnaty?"

„O nic nešlo," odpověděl Tommy s pohledem přikovaným k motorovému člunu (už jsme slyšeli

jeho ječící motory), který za námi poskakoval přes zpěněné vlny. „Potřeboval mi jenom říct takových těch pár věcí, co se říkají nejstaršímu potomkovi."

„Vážně? Co třeba?"

„Třeba to, kde má schovanou náhradní harpunu."

Aniž odtrhl zrak z vrčícího člunu, od něhož nás dělilo už jen asi dvacet metrů, Tommy pravou nohou poklepal na podlahovou lištu lemující kormidelnu. Otevřel se tam úzký kastlík.

Uvnitř bylo schované něco na způsob raketometu osazeného smrtícím šípem se dvěma ozubci.

Znáte to — věci, které patří do rukou nejstaršímu potomkovi.

KAPITOLA 8

„Jak to jde, kamarádi?“ zakřičel muž za volantem motorového člunu, když ubral plyn a navedl plavidlo k našemu pravoboku. Zvedl obě ruce. „A prosím tě, nemiř na mě tou harpunou, Bobo. Nejsem ryba.“ A potom propukl v chrčivý karibský smích. „Já-cha-cha-chá.“

Muž v člunu měl na sobě zvláštní kombinaci oblečení: policejní čepici s jasně červenou stuhou nad lesklým černým štítkem, smokingové sako bez rukávů (ale už ne smokingovou košili), náhrdelník ze žraločích zubů a křiklavě pruhované kalhoty od pyžama.

A zmínil jsem se i o modrém leguánovi, který

okusoval listy hlávkového salátu v kleci na místě spolujezdce jeho banánově žlutého člunu?

„Prosím, brácho," řekl a ukázal na leguána, „sklop tu harpunu. Děsíš Tydýta."

„Kdo jste?" zeptal se Tommy.

„Já jsem přece člověk, co vás uprostřed moře našel ztracené na *Ztracené*. Já-cha-cha-cha."

Střela se postavila za Tommyho. Myslím, že se jí smích toho bodrého chlapíka ani trochu nelíbil.

Nebo se jí možná nezdála tetování, která se mu

táhla po obou dmoucích se pažích. Nebo možná jizva, kterou měl rozčísnutou pravou líci. Nebo to, že si utrhl rukávy z jinak naprosto bezvadného saka.

„Pomoz mi ty, kamarádíčku," zavolal prozměnu na mě. Nejspíš pro to, že jsem stál u zábradlí nejblíž k němu. Oběma rukama zvedl uvazovací lano a naznačil, že mi ho chce hodit.

Podíval jsem se na Tommyho.

Ten zavrtěl hlavou.

Zůstal jsem stát na místě.

„Přátelé," začal znovu chlapík, když svinuté lano hodil zpátky do člunu, „nechci vám nijak ublížit. Kdybych chtěl, místo lana bych vám ukázal tohle."

Zvedl nechutně vyhlížející pušku se zahnutým zásobníkem.

„Tohle je útočná puška AK-47," zašeptala Střela. „V Sovětském svazu ji sestrojil Michail Kalašnikov, pálí devětatřicetimilimetrové náboje s úsťovou rychlostí sedm set patnáct metrů za sekundu. Tohle mám z červnového vydání časopisu *Moder-*

ní munice. Nějaká harpuna se na tuhle pušku vůbec nechytá, Tommy."

Tommy svoji zbraň sklopil. Totéž udělal i chlapík v člunu.

„Ta vaše loď," pokračoval, „není na tom dvakrát dobře, co?"

„Měli jsme menší potíže v bouřce," řekl Tommy.

„Aha. Tím by se vysvětlovalo vaše zdržení. Kde je Thomas Kidd?"

„Já jsem Tommy Kidd."

„Doktor Thomas Kidd? Ten světoznámý lovec pokladů? To jsi ty?"

„To je náš táta!“ zakřičel jsem. „Ten tu ale zrovna není.“

„Vážně? Panejo. Tak to Hlavoun nebude mít radost.“

„Kdo je Hlavoun?“ zeptala se Beck, vystrčila bok a s rukou na něm zaujala neohrožený postoj.

„Hlavoun je člověk, slečinko, co mě do těchhle končin poslal, abych vás našel.“

„A jak se vám to přesně povedlo?“ zeptal jsem se.

„Díky vašemu transpordéru, kamarádíčku. Možná vám nefunguje satelit a vysílačka, ale radarové tísňové zařízení máte v cajku.“

„My něco takovéto máme?“ zeptal jsem se přidušeně.

„Jo,“ přisvědčil Tommy stejným způsobem. Myslím, že to byla další věc známá jen nejstaršímu potomkovi.

„Víte, milé děti, váš otec Hlavounovi sdělil frekvenci vašeho transpordéru. Když se váš otec nedostavil se zbožím, Hlavoun mě poslal, abych zboží sám našel. A tak jsem našel i vás.“

„Jenže my ani nevíme, o jakém zboží je tu řeč," namítla Beck.

„To nevadí. Hlavoun to vědět bude. Pojeď se mnou, Tommy Kidde. Vysvětlíš Hlavounovi, proč neobdržel to, co mu přislíbil tvůj otec."

„Ne," ozval jsem se. „Jsme jedna rodina. Držíme spolu."

„Jestli pojede Tommy," dodala Beck, „pojedeme i my."

„Chá-cha-cha. To se povedlo. Takže za Hlavounem pojedeme všichni."

Opět pozvedl smotané lano. Tentokrát Tommy přikývl, že může házet.

Slezl jsem po žebříku.

„Přivaž mě k vaší přídi, kamarádíčku."

Když jsem zachytil těžké konopné lano, které mi hodil

na hruď, hekl jsem. Dovlekl jsem ho na přední palubu, obtočil ho kolem vazáku a utáhl smyčkou. Potom jsem přeběhl palubu za ostatními do kormidelny. Jen co jsem se v ní ocitl, uslyšel jsem, jak zaburácel motor.

Motorový člun smykem vyrazil kupředu.

„Co to má znamenat, Tommy?“ zeptal jsem se, zatímco si *Ztracená* razila cestu zpěněnou brázdou za vytuněným vlečným člunem.

„Nějakej týpek nás zdarma táhne na největší kajmanský ostrov, kam jsme se chtěli sami dostat. Aspoň ušetříme za palivo.“

„Aha. Super. Bezva.“

Ale něco mi našeptávalo, že tohle „nalezení“ může být nakonec nebezpečnější, než kdybychom zůstali „ztracení“.

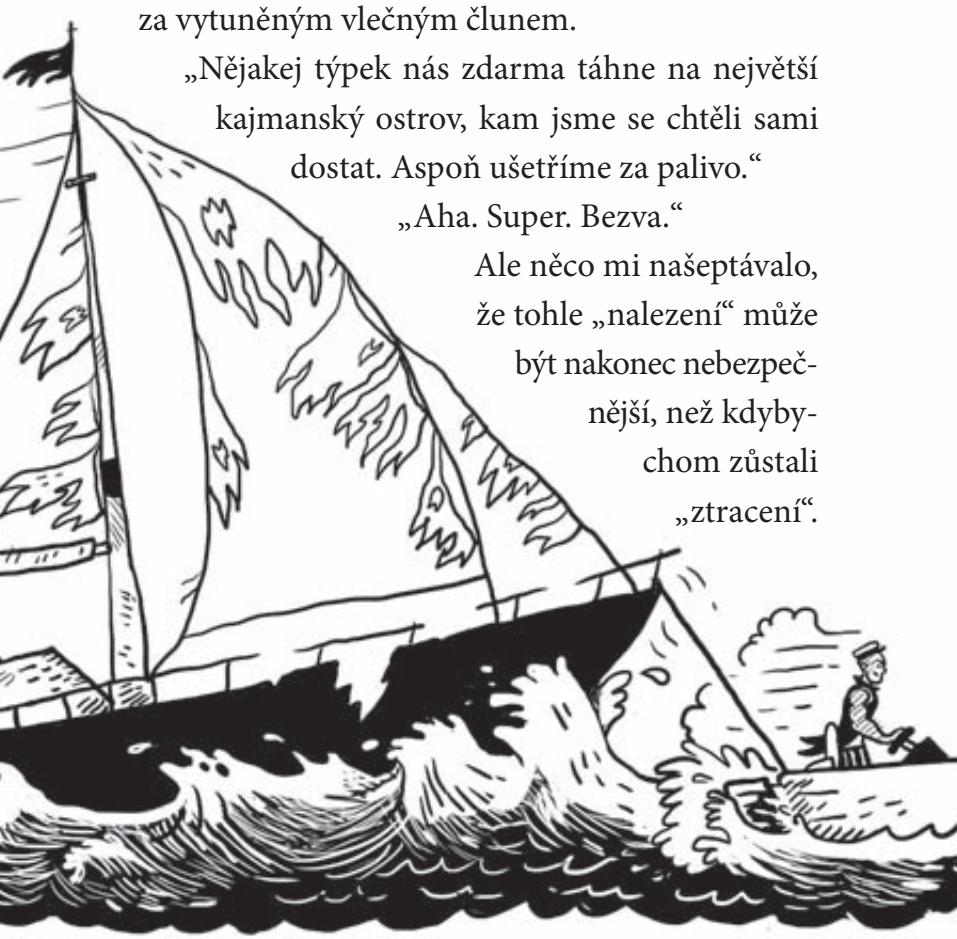

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.